

γραφείου, ἤκουσε μόνον τὸν ἐλαφρὸν θόρυβον τῆς γραφίδος ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ. Ἡ Φλαβία τότε ἐκλινε καὶ παρετήρησε διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ. Ὁ Ναντὰς ἔγραφε διηνεκῶς μετὰ τῆς αὐτῆς ἡμερίας· ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἐζωγραφίζετο ἡεῖρην καὶ ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας τέρψις, ἐν ᾧ ὁ σωλὴν τοῦ πλησίον του κειμένου ὅπλου ἐστίλθεν ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς λυχνίας.

Ε'

Ἡ ἐγγὺς τοῦ κήπου τοῦ μεγάρου οἰκία ἀνῆκεν ἤδη εἰς τὸν Ναντὰς, ὅστις εἶχεν ἀγοράσει ταύτην ἐκ τοῦ πενθεροῦ του. Ἐξ ἰδιοτροπίας ἀπηγόρευσε νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ ἐν αὐτῇ ἀνώγειον δωμάτιον, ἐκεῖνο ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπὶ δύο μῆνας εἶχε παλαίσει κατὰ τῆς δυστυχίας, ἅμα τῇ ἐκ Μασσαλίας ἀφίξει του. Μετὰ τὴν τοιαύτην του ἀνύψωσιν πολλὰκις ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην ὅπως ἀνέλθῃ καὶ κατακλεισθῇ ἐκεῖ ἐπὶ τινος ὥρας. Ἐκεῖ εἶχεν ὑποφέρει, ἐκεῖ ἐπεθύμει καὶ νὰ θριαμβεύῃ. Ὅποταν κώλυμά τι παρουσιάζετο, ἐκεῖ ἐπόθει νὰ σκέπτηται, ἐκεῖ νὰ λαμβάνῃ τὰς μεγάλας ἀποφάσεις ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ. Ἐκεῖ ἀπέβκινεν οἷος ἄλλοτε ἦτο. Ἦδη δέ, ὅποταν ἡ αὐτοχειρία κατέστη ἀναγκαία πλέον, ἐκεῖ ἀπεφάσισε νὰ ἀποθάνῃ.

Ὁ Ναντὰς ἐπέρανε τὴν ἐργασίαν του περὶ τὴν ἐννάτην πρωΐνῃν ὥραν. Φοβούμενος μὴ καταβληθῇ ὑπὸ τῆς κοπώσεως, ἔβριξε τὸ πρόσωπον δι' ἀφθόνου ὕδατος. Εἶτα ἐκάλεσεν ἀλληλοδιαδόχως πλείστους ὑπαλλήλους καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὰς ὁδηγίας του. Ὅποταν ἀφίκετο ὁ γραμματεὺς, ἔσχε συνέντευξιν μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐπεφόρτισε νὰ φέρῃ πάραυτα τὸ σχέδιον τοῦ προϋπολογισμοῦ εἰς τὸ Κεραμεικόν, νὰ δώσῃ δὲ ἐξηγήσεις τινὰς ἐὰν ὁ Αὐτοκράτωρ προέβαλλε νέα ἐμπόδια. Τότε ὁ Ναντὰς ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀρκούντως ἐνεργήσῃ. Κατέλειπε τὰ πάντα ἐν τάξει, δὲν ἀνέχωρει ὡς παράφρων χρεωκόπος. Τέλος ἀνῆκεν εἰς ἑαυτόν, ἡδύνατο νὰ διαθέσῃ τὸν βίον του, χωρὶς νὰ τῷ προσάψωσιν ἐγώμισον ἢ δειλίαν.

Ἐσήμανεν ἡ ἐννάτη. Ἦγγικεν ἡ ὥρα. Ἀλλ' ἐν ᾧ λαβὼν τὸ πολὺσφαιρον ἦν ἔτοιμος ὅπως ἐξέλθῃ τοῦ γραφείου του, ἔδοκίμασε καὶ τὴν τελευταίαν πικρίαν. Παρουσιάσθη ἡ δεσποινὶς Σιν Ζητοῦσα τὰς ὑποσχεθείσας δέκα χιλιάδας φράγκων. Ἐπλήρωσεν αὐτήν, ἠναγκάσθη δὲ καὶ νὰ ὑπομείνῃ τὴν συνδιάλεξιν τῆς. Ἐκείνη ἐδείκνυε μητρικὴν φιλοστοργίαν, μετεχειρίζετο αὐτὸν ὀλίγον ὡς μαθητὴν εὐδοκίμησαντα. Ἐλεγεν ὅτι ἂν εἶχεν εἰσέτι διςτάσει, ἡ αἰσχροῦ αὐτῇ συνενοχῇ θὰ ὠδήγει αὐτόν εἰς τὴν αὐτοχειρίαν. Ὁ Ναντὰς ἀνῆλθε ζωηρῶς καὶ ἐκ τῆς μεγάλης σπουδῆς ἀφῆκε τὸ κλειθρὸν ἐν τῇ θύρᾳ.

Οὐδὲν εἶχε μεταβληθεῖ. Ὁ χαρτὴς ἔφερε τὰς αὐτὰς σχισμάς, ἡ κλίνη, ἡ τράπεζα καὶ τὸ κάθισμα ἦσαν ἐκεῖ πάντοτε ἀποπνέοντα τὴν ἀρχαίαν ἔνδειαν. Ἐπὶ στιγμὴν ἀνέπνευσε τὸν ἀέρα ἐκεῖνον, ὅστις ἀνεμίμνησκεν αὐτῷ τοὺς ἄλλοτε ἀγῶνας

του. Εἶτα, προσήγγισεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε τὴν αὐτὴν πρὸς τοὺς Παρισίους διανοιγομένην θεάν. τὰ δένδρα τοῦ μεγάρου, τὸν Σηκουάνα, τὰς κρηπίδας, ὁλόκληρον γωνίαν τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς, ὅπου τὸ κύμα τῶν οἰκῶν συνωθεῖτο, ἀνυψούτο, συνεχέετο μέχρι τοῦ μεμακρυσμένου Λακεῖ.

Τὸ πολὺσφαιρον ἔκειτο ἐπὶ τῆς τεθραυσμένης τραπέζης, εἰς μικρὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν. Ἦδη, δὲν ἐσπευδε πλέον, ἦτο βέβαιος ὅτι οὐδεὶς ἐκεῖ θὰ ἤρχετο καὶ ὅτι θὰ φονευθῇ ὡς θέλει. Ἀνελογίζετο ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, εἰς ὃ ἄλλοτε, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει τῆς αὐτοχειρίας. Ἐν ἐσπέρας ἄλλοτε, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἱστάμενος, ἐπόθει νὰ καταθραύσῃ τὸ κρανίον. Ἦτο πολὺ πτωχὸς τότε, δὲν εἶχε χρήματα ὅπως ἀγοράσῃ ὅπλον, μόνον τὸ λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ εἶχεν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ ἀποτέλεσμα ἦν τὸ αὐτό. Οὕτω, ἐν τῷ βίῳ ὁ θάνατος μόνος δὲν ἐξηπάτα, ὁ θάνατος μόνον ἦτο βέβαιος καὶ ἔτοιμος ἀέποτε. Αὐτὸν μόνον ἐγίνωσκε σταθερόν, μάλιστα εἶχεν ἀναζητήσῃ, τὰ πάντα συνεχῶς ἐπ' αὐτοῦ κατέρρευσαν, καὶ ὁ θάνατος μόνος ἔμενε βεβαιότης. Τότε ἐλυπήθη, διότι ἔζησε δέκα ἔτη πλειότερον. Ἡ πείρα τοῦ βίου, ἣν εἶχεν ἀποκτήσῃ, ἀνελθὼν εἰς τὰ ὕψα τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς ἰσχύος, ἐφαίνετο αὐτῷ παιδική. Πρὸς τί λοιπὸν ἡ δαπάνη τῆς βουλήσεως, ἡ καταβαλλομένη τὸσαύτη ἰσχύς, ἀπ' οὗ ἀναμφιβόλως ἡ βούλησις καὶ ἰσχύς δὲν ἦσαν τὸ πᾶν; Ἐν πάθος ἤρκεσεν ὅπως καταστρέψῃ αὐτόν, ἀνοήτως πως ἡγάπησεν ἐμμανῶς τὴν Φλαβίαν, τὸ δὲ οὐκ ὁδομήμῃ, ὅπερ ἔκτιζε, συντριβετο καὶ κατέπιπτεν ὡς χαρτίνος πύργος ὑπὸ τῆς πνοῆς παιδός. Ὡ! ἀθλιότης, ὡμοίαζε μαθητὴν ὅστις ἀναρριχᾶται εἰς δένδρον ὅπως κλέψῃ, καὶ ὅστις, θραυσμένου τοῦ κλάδου ἐφ' οὗ κἀθηται, πίπτει καὶ ἀπόλλυται ἐκεῖ ὅπου ἡμάρτησεν. Ὁ βίος ἦτο ἄλογος, ἀπ' οὗ καὶ οἱ ἔξοχοι ἄνδρες ἀπέθνησκον οὕτω κοινῶς ὅπως οἱ εὐήθεις.

Ὁ Ναντὰς ἔλαβε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης πολὺσφαιρον καὶ ἐγέμιζεν αὐτὸ βραδέως. Ἐπὶ δεύτερον λεπτόν, ἐνέδωκεν εἰς ὕστατον ἄλγος, κατὰ τὴν ὑψίστην ἐκείνην στιγμὴν. Πόσα μεγάλα πράγματα θὰ ἐποίει, ἐὰν ἡ Φλαβία εἶχεν ἐνοήσει αὐτόν! Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκείνη θὰ ἐρίπτετο εἰς τὸν τράχηλόν του λέγουσαι: «Σὲ ἀγαπῶ», τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ εὕρισκε μόχλόν δι' οὗ τὸν κόσμον σύμπαντα θὰ ὑπεκίνηι. Καὶ ἡ τελευταία αὐτοῦ σκέψις ὑπῆρξε μεγάλη περιφρόνησις τῆς ἰσχύος, ἀπ' οὗ ἡ ἰσχύς, ἐκ τῆς ὁποίας τὰ πάντα ἀνέμενε, δὲν ἡδυνήθη νὰ δώσῃ αὐτῷ τὴν Φλαβίαν.

Ἀνύψωσε τὸ ὅπλον. Ἡ πρωτὴ ἦτο ἐπήρατος. Διὰ τοῦ ἠνεωγμένου πικραθροῦ ὁ ἥλιος εἰσῆρχετο διαχέων νεανικὴν ζέσιν ἐν τῷ δωματίῳ. Πέραν, οἱ Παρίσιοι, ἡ γιγαντιαία πόλις, ἤρχιζε τὴν ἐργασίαν τῆς. Ὁ Ναντὰς ἐστήριξε τὸν σωλὴνα ἐπὶ τοῦ κροτάφου.

Ἡ θύρα ἠνεώγη βιαίως καὶ ἡ Φλαβία

εἰσῆλθε. Διὰ κινήσεως ἀπέστρεψε τὸ ὅπλον, ἡ δὲ σφαῖρα ἐνεπήγη ἐν τῇ ὀροφῇ. Τότε προσέβλεψαν ἀλλήλους. Ἡ Φλαβία τοσοῦτον ἡσθμαίνε, τοσοῦτον ἐπνίγετο, ὥστε δὲν ἡδύνατο νὰ προφέρῃ λέξιν. Τέλος, διὰ πρώτην φοράν, εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ναντὰς, προέφερε τὴν λέξιν, ἣν ἐκεῖνος ἀνέμενε, τὴν μόνην λέξιν, ἣτις εἶχε τὴν δύναμιν ὅπως συγκρατήσῃ αὐτὸν ἐν τῷ βίῳ.

— Σὲ ἀγαπῶ! ἀνέκραξε ριφθεῖσά· εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ πνιγομένη ἐν λυγμοῖς, ἀποσπῶσα δὲ τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην ἐκ τῆς ἐκυτῆς ὑπερηφανίας, ἐκ τῆς καταδαμασθείσης αὐτῆς ψυχῆς, σὲ ἀγαπῶ, ἐπρόσθεσε, διότι εἶσαι ἀνὴρ ἰσχυρός!

I. Δ. Ζ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ: Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΤΟΥ ΚΛΑΥΔΙΟΥ, δράμα εἰς πράξεις 3, μεταφρασθὲν ὑπὸ Λ. Π. Κανελλοπούλου. — Ἐν Ἀθῆναις. Τιμᾶται δραχμῆς.

Κοινωνικαὶ εἰκόνας. Οἱ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ, πρωτότυπο μυθιστορία Ἰω. Σ. Ζερβού. Ἐν Κερκύρᾳ, 1889.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Α! ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρι- τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσῃσιν αὐτά, ἐλευθερά ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Μαθίλδην» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺν. Δρ. 7 (8)
 «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυῆλη. δρ. 3. (3,30)
 «Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης. μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση. Δρ. 1.50 [4,80]
 «Τὰ Δύο Λίκανα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1.50 [2]
 «Ἡ Ὁραία Παρισινή» λεπ. 60 (70)
 «Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]
 «Ὁ Διαβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 1.50 (1,70)
 «Μπουμπουλίνα—Ἀρχαῖδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3,30]
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ιουλίου Βέρν. Δρ. 4 (1,20)
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [1,20]
 Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)
 Χρυσόδετα » 4
 «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60).
 «Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαδὲ Μαρμὲ, στερθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 1,50 [1,70]
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ἐξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννιστάρων». Τόμος 2. Δρ. 5. [5,50]
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès. Δρ. 1.50 (1,70)
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,00]